

vůbec opravného prostředku proti rozhodnutí o výši těchto nákladů, což platilo by v tom případě, kdyby na číselné určení výše nákladů správy bylo vztahovati předpis Šu 125, druhý odstavec, konk. ř. Upravil-li tedy v tomto případě úpadekový komisař náklady správy zvláštní podstaty, překročil tím obor své působnosti ve dvojím směru. Především mlčky prohlásil, že nárok na náhradu za úkony správcovy, jichž však jednotlivě neuvádí, jest pohledávkou za zvláštní podstatou, ač k tomu povolán jest úpadekový soud (§ 47 konk. ř.), jehož usnesení mohou napadnouti všichni účastníci rozhodnutím oním dotčení a nikoli pouze osoby v Šu 125, druhý odstavec, jmenované a to v jiném pořadí stolic, než jak stanoveno v Šu 125, druhý odstavec. Dále osvojil si úpadekový komisař, určiv číselnou výši těchto nároků, právo, příslušející soudu exekučnímu. V důsledku toho není jeho usnesení usnesením zmíněným v Šu 125, druhý odstavec, konk. ř., i neplatí o něm omezení opravných prostředků, tamže uvedené, nýbrž všeobecný předpis Šu 176, druhý odstavec, konk. ř. Vzhledem k tomu bylo napadené usnesení, vydané úpadekovým soudem, zrušiti a úpadekovému soudu uložiti, by zařídil, by spisy byly předloženy vrchnímu zemskému soudu v Praze, který v druhé stolici má rozhodnouti o stížnosti do zmíněného usnesení úpadekového komisaře.

Čís. 6078.

Prodej podle čl. 310 obch. zák.

Řízení o návrhu na povolení prodeje podle čl. 310 obch. zák. jest věcí soudnictví nesporného.

Věcná příslušnost řídí se předpisy §§ 51 a 52 j. n., místně příslušným jest soud, u něhož by mohl býti věřitel žalován.

Není sice předepsáno, by odpůrce navrhovatelův byl zpraven soudem o povolení prodeje ruční zástavy, nelze mu však upřít právo (§ 9 nesp. říz.), by se bránil, ať se již o povolení dozvěděl jakkoliv.

Nesporný soudce není bezvýhradně povinen postoupiti věc příslušnému soudu.

(Rozh. ze dne 1. června 1926, R I 415/26.)

Soud první stolice (obchodní soud v Praze) povolil k žádosti anglické firmy prodej podle čl. 310 obch. zák. K rekursu odpůrce navrhovatelky rekursní soud žádost zamítl pro místní nepřislušnost soudu první stolice, nevyhověl však rekurentovu návrhu na přisouzení útrat rekursu. Důvody: Rekursu nelze upřít oprávnění. Dle čl. 310 obch. zák. slušelo žádost podati u obchodního soudu pro věřitele, tudíž pro žadatelku příslušného. Jelikož však obchodní soud v Praze pro žadatelku jako firmu se sídlem v Anglii není obchodním soudem pro ni příslušným, není obchodní soud v Praze pro povolení žádosti příslušným, napadené usnesení jest tudíž, poněvadž bylo vydáno nepřislušným soudem, nezákonné a slušelo je zrušiti a žádost odmítnouti.

Nejvyšší soud odmítl rekurs odpůrce navrhovatelky do výroku o útratách a nevyhověl dovolacímu rekursu navrhovatelky.

D ů v o d y:

Řízení o návrhu na povolení prodeje ruční zástavy ve smyslu čl. 310 obch. zák. není řízením sporným ani exekučním, nýbrž věcí soudnictví nesporného, o němž platí předpisy císařského patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Z ustanovení čl. XIII. čís. 9 uvoz. zák. k exekučnímu řádu, dle něhož předpisy čl. 310 obch. zák. zůstávají nedotčeny, nelze ještě dovozovati, že by mělo býti postupováno dle zásad exekučního řádu (srov. Staub-Pisko § 5 při čl. 310 obch. zák., rozh. nejv. soudu čís. 3811 sb. n. s. a plenis. rozh. býv. víd. nejv. soudu ze dne 22. dubna 1902, čís. 3745 z r. 1901, čís. 591 sb. Dr. Nowaka). Odpůrce návrhovatelky stěžuje si do rozhodnutí rekursního soudu o útratách rekursu. Než dle Šu 14 nesp. pat. v doslovu cís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. jest proti rozhodnutí soudu druhé stolice o útratách rekursu nepřipustným. Bylo proto rekurs odmítnouti, když se tak nestalo již soudem první stolice.

Rekursní soud zamítl právem návrh na povolení prodeje dle čl. 310 obch. zák. již pro nepřislušnost dovolaného soudu a stačí tu poukázati ke správným důvodům napadeného usnesení. Neodůvodněnou jest výtku rekurentčina, že měl rekursní soud sám určit, který soud jest příslušným a stěžovatelku na tento soud poukázati. § 2 druhý odstavec čís. 1 nesp. říz. takovéto bezvýhradné povinnosti nespornému soudci neukládá (slovo »allenfalls«). Jen tehdy, když dle okolností případu může zjistiti příslušný soud, má věc postoupiti tomuto soudu (§ 44 j. n.). V tomto případě není této podmínky. Věcná příslušnost řídí se předpisy §§ 51 a 52 j. n., místně příslušným jest soud, u něhož by mohl býti věřitel (navrhovatel) žalován (srov. Staub-Pisko § 2 při čl. 310 obch. zák.). Který soud by tu přišel v úvahu pro navrhovatelku, jako cizinku, nelze posouditi, poněvadž v tom směru navrhovatelka neuvedla skutkových okolností, z nichž by se dala bezpečně příslušnost některého z tuzemských soudů dovoditi. K otázce, zda byl přípustným rekurs odpůrce proti usnesení prvního soudu, povolivšímu prodej, dlužno uvést, že by i zákon v čl. 310 obch. zák. nenařizoval, aby byl zpraven odpůrce soudem o povolení prodeje ruční zástavy, přece nelze odpůrci zásadně odepříti právo, by se bránil, ať se již o povolení prodeje dozvěděl jakkoliv. Rozhodným je tu předpis Šu 9 nesp. říz.

Čís. 6079.

Rozhodčí soud lze ujednati i v kolektivní smlouvě. Doslovem Šu 599 c. ř. s. »způsobem v zákoně přípustným« rozumí se, že nařízení nesmí býti v zákoně ani výslovně ani mlčky zakázáno.

Individuelní smlouva vylučuje rozhodčí soud kolektivní smlouvy jen, když se mu v individuelní smlouvě strany opřely a jej vyloučily.

(Rozh. ze dne 1. června 1926, R I 450/26.)